

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 7/2026-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Ľuboslavom Zoľákom, advokátom, Námestie slobody 7, Michalovce, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/82/2014 a postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4To/90/2020 takto

rozhodol:

1. Postupom Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/82/2014 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie v sume **6 000 eur**, ktoré **je** mu Mestský súd Košice **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Košice **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 7/2026-18 z 9. januára 2026 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/82/2014 (pôvodne vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 1T/82/2014) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4To/90/2020. Sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadostučinenie vo výške 14 000 eur zo strany mestského súdu a 3 000 eur zo strany krajského súdu a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 17. januára 2008 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie pre trestný čin podvodu spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 221 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

3. Dňa 11. októbra 2011 podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na sťažovateľa a ďalších spoluobvinených obžalobu na Špecializovanom trestnom súde, ktorý uznesením z 11. januára 2011 postúpil trestnú vec sťažovateľa na prejednanie a rozhodnutie vecne a miestne príslušnému okresnému súdu.

4. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1T/82/2014 z 28. marca 2019 bol sťažovateľ spod obžaloby v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený.

5. Uznesením krajského súdu sp. zn. 4To/90/2020 zo 17. januára 2022 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec bola vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

6. Mestský súd ako nástupnícky súd okresného súdu rozsudkom sp. zn. 1T/82/2014 z 1. októbra 2024 uznal sťažovateľa vinným a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, ktorého výkon bol podmienene odložený za súčasného určenia skúšobnej doby v trvaní 16 mesiacov. Proti uvedenému rozsudku podal sťažovateľ 3. januára 2025 odvolanie, o ktorom krajský súd ako odvolací súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdenom porušení označených práv v dôsledku neprimeranej dĺžky konania zavinenej prietahmi konajúcich súdov v označených konaniach.

8. Sťažovateľ upriamil pozornosť na celkovú dĺžku trestného konania, ktorá predstavuje ku dňu podania ústavnej sťažnosti dobu 16 rokov, a poukázal na skutočnosť, že v označenom trestnom konaní ústavný súd konštatoval porušenie základných práv iných spoluobžalovaných (sp. zn. III. ÚS 173/2024, III. ÚS 427/2024, IV. ÚS 519/2024 a IV. ÚS 308/2025), pričom v jeho prípade ide o porušenie identických práv, na ktoré poukazuje vo svojej ústavnej sťažnosti.

9. Neprimeraná dĺžka trestného konania má podľa sťažovateľa na neho zásadný a mnohostranný negatívny vplyv, keďže žije v stave permanentnej právnej neistoty pre pretrvávajúcu hrozbu odsúdenia na trest odňatia slobody a dlhodobé trestné stíhanie vážne poškodzuje jeho fyzické zdravie v dôsledku chronického stresu a vyčerpania, rovnako aj po finančnej stránke v podobe zvýšených výdavkov na jeho obhajobu.

10. V súvislosti s kritériami, ktoré ústavný súd pri hodnotení prietáhov zohľadňuje, a teda právnou a faktickou zložitou veci, správaním strán konania a postupom samotného orgánu verejnej moci, sťažovateľ vyslovil názor, že on ani jeho obhajca k celkovej dĺžke konania nijako neprispeli svojou pasivitou, súčasne konštatoval, že vzhľadom na právnu kvalifikáciu skutku nejde o právne zložitú vec, ktorá predstavuje najbežnejšiu agendu orgánov činných v trestnom konaní a rozhodovania súdov.

11. Zodpovednosť za vznik prietáhov pripisuje sťažovateľ nesústredenej a neefektívnej činnosti príslušných orgánov.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, krajského súdu, ústne pojednávanie

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

12. Na výzvu ústavného súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti reagoval podpredseda mestského súdu, ktorý v podaní sp. zn. 1SprV/36/2026 z 2. februára 2026 v podstatnom uviedol, že ústavnú sťažnosť považuje za neopodstatnenú, a navrhol, aby ústavný súd predmetnú ústavnú sťažnosť odmietol, pričom pri posúdení jej dôvodnosti vychádzal z ustálenej judikatúry ústavného súdu, či v konkrétnom súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietáhom, pritom vychádzal z troch základných kritérií, a to právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu.

13. Podpredseda mestského súdu radí predmetnú trestnú vec medzi skutkovo a právne náročné trestné veci, v danej súvislosti poukázal na skutočnosť, že obžaloba bola podaná pôvodne proti 17 obžalovaným vrátane sťažovateľa pre šesťnásť skutkov, okrem iného aj pre zločin založenia zločineckej skupiny s vysoko sofistikovaným a koordinovaným spôsobom páchania trestnej činnosti. Osobitne poukázal na časové hľadisko, pretože predmetná trestná vec bola vylúčená z pôvodného trestného spisu vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 1T/74/2012 a napadla po vylúčení okresnému súdu 16. decembra 2014, kde sa ďalej viedlo trestné stíhanie proti celkom dvanástim obžalovaným vrátane sťažovateľa. V ďalšom chronologicky zrekapituloval doterajší následný priebeh trestného konania.

14. Podpredseda mestského súdu pripustil existenciu prietáhov v postupe súdu v období od 3. marca 2022 do 24. apríla 2025, keď dochádzalo k neodôvodnenej nečinnosti. V ďalšom poukázal na razantné opatrenia nového zákonného sudcu, ktoré prijal na urýchlenie prejednávania veci a ktorými zintenzívil vykonávanie dokazovania na hlavnom pojednávaní zvýšeným počtom termínov hlavného pojednávania, ako aj využitím efektívnych inštitútov na zrýchlenie vykonávania dokazovania – dožiadanie súdov, vykonanie výsluchov prostredníctvom videokonferenčného zariadenia. Mestský súd tak svojou promptnosťou v podstate konvalidoval vzniknutý časový deficit zapríčinený predchádzajúcim zákonným sudcom, ktorý je nepochybne daný, a tak fakticky poskytol efektívnu a účinnú ochranu tým právam, ktorých ochrany sa v súčasnosti sťažovateľ domáha. Rovnako efektívnu a účinnú ochranu vo svojej podstate poskytol súd sťažovateľovi a ostatným obžalovaným aj vydaním oslobodzujúceho rozsudku, už druhého v poradí, keď nepochybne opakovane rozhodol v ich prospech, a teda nijako nemohol spochybniť ich právne istoty, ako je tvrdené v sťažnosti.

15. K dĺžke konania podľa názoru podpredsedu mestského súdu okrem skutkovej a právnej náročnosti a objektívnej zmeny zákonných sudcov došlo aj správaním sa účastníkov, pričom v danej súvislosti sa odvolal na vyjadrenie aktuálneho zákonného sudcu, ktoré bolo súčasťou vyjadrenia podpredsedu mestského súdu. Hoci správanie samotného sťažovateľa nebolo dôvodom odročovania hlavných pojednávaní, v predmetnej veci sa viedlo spoločné konanie proti viacerým páchatelom, ktorých správanie malo zásadný vplyv na celkovú dĺžku konania pred súdom.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

16. K ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj predseda krajského súdu písomným podaním sp. zn. 1SprV/41/2026 z 9. februára 2026, v ktorom chronologicky zhrnul odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 4To/90/2020, rovnako tak aj prebiehajúce odvolacie konanie vedené pod sp. zn. 7To/34/2025. Celková dĺžka v poradí prvého odvolacieho konania predstavovala dobu 18 mesiacov a 7 dní, dĺžka v poradí druhého odvolacieho konania predstavuje dobu 3 mesiacov a 27 dní, čo vo svojom súhrne predstavuje dobu 22 mesiacov a 4 dni. Z uvedeného obdobia však krajský súd nemohol konať v období od 22. januára 2021 do 31. marca 2021 z objektívneho dôvodu vyhlásenia mimoriadneho stavu v súvislosti so šírením ochorenia COVID-19.

17. Predseda krajského súdu pri posudzovaní otázky, či došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa, v súvislosti s právnou a faktickou zložitou veci poukázal na celkový počet obžalovaných osôb (17) a počet skutkov (16) a tiež na právnu kvalifikáciu skutkov, rovnako na ich vzájomnú vecnú a časovú súvislosť. Z uvedeného vyvodzuje určitú právnu a procesnú náročnosť veci, rovnako aj rozsiahlosť spisového materiálu, s ktorou sa senát oboznámil po zohľadnení pandemickej situácie v primeranej dobe 19 mesiacov a 27 dní, sústredene vykonával a aktuálne vykonáva všetky procesné úkony na účely právoplatného meritórneho rozhodnutia. V závere predseda krajského súdu vyhodnotil sťažovateľom namietané porušenia jeho základného práva za nedôvodné a navrhol sťažnosti sťažovateľa nevyhovieť.

18. Ústavný súd nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľa na zaujatie stanoviska k vyjadreniam podpredsedu mestského súdu a predsedu krajského súdu, keďže ich obsah nevedol k pochybnostiam o potrebe vyhovieť ústavnej sťažnosti v jej esenciálnej podstate (porušenie označených práv).

III.3. K ústnemu pojednávaniu:

19. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní a súvisiaceho spisového materiálu dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote je založená na nekonaní, resp. neefektívnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní ako celku.

21. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010). Z uvedeného plynie záver, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd realizuje prieskum, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam identické. Pri posudzovaní ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd vychádza z toho, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak než právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

22. Cieľom čl. 6 ods. 1 dohovoru v trestných veciach je zabezpečiť, aby obvinená osoba nebola príliš dlho vystavená zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude. Uvedené právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Posudzované obdobie začína plynúť momentom obvinenia osoby a končí oslobodením alebo odsúdením. Osobitne z dôvodu predmetu trestného konania, ktorým je rozhodovanie o trestnoprávnej zodpovednosti sťažovateľa, sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citel'ného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03, III. ÚS 411/2011).

23. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet samotného sporu (povahu veci) v posudzovaní konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

24. Ústavný súd konštatuje, že existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní už počas doterajšej doby jeho trvania posudzoval v minulosti viackrát na základe ústavných sťažností iných obžalovaných. Pri hodnotení právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd odkazuje na dôvody prezentované v skorších nálezoch, ktoré sú plne aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec (pozri nálezy sp. zn. II. ÚS 173/2024, sp. zn. III. ÚS 427/2024, sp. zn. I. ÚS 520/2024, sp. zn. IV. ÚS 519/2024 a sp. zn. IV. ÚS 308/2025). Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že žiadna skutková zložitost' nie je spôsobilá v plnom rozsahu ospravedlniť dĺžku napadnutého konania.

25. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľa ako strany napadnutého konania. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti, jej príloh, vyjadrení mestského súdu a krajského súdu, dospel ústavný súd k záveru, že nebola zistená žiadna skutočnosť, ktorá by mohla byť sťažovateľovi osobitne pričítaná na zodpovednosť ako dôvod spôsobilý ovplyvniť celkovú dĺžku napadnutého konania.

26. Napokon pokiaľ ide o tretie kritérium pri hodnotení postupu súdu prvého stupňa v napadnutom konaní, ústavný súd opätovne odkazuje na svoje závery prezentované v skorších nálezoch týkajúcich sa toho istého konania, v ktorých ústavný súd detailne identifikoval obdobia nečinnosti v postupe súdu prvého stupňa, ktoré mali vplyv na dĺžku konania, ako aj prvky nesústredenosti v postupe okresného súdu, v dôsledku ktorých došlo k vzniku zbytočných prietáhov spôsobujúcich porušenie označených práv sťažovateľa (pozri nálezy sp. zn. III. ÚS 173/2024, sp. zn. III. ÚS 427/2024, sp. zn. I. ÚS 520/2024, sp. zn. IV. ÚS 519/2024 a sp. zn. IV. ÚS 308/2025).

27. V predchádzajúcich nálezoch ústavný súd taktiež konštatoval, že ani zmeny v osobe zákonného sudcu, ani pandémie COVID-19, prípadne reorganizácia súdov nie sú spôsobilé v plnom rozsahu ospravedlniť celkovú dĺžku napadnutého konania. Vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania, nečinnosť a nesústredený postup súdu prvého stupňa konštatovaný už v skorších nálezoch ústavný súd aj bez potreby opätovného detailného vyhodnocovania priebehu napadnutého konania rozhodol, že postupom mestského súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

28. V súvislosti s poukazom podpredsedu mestského súdu na viaceré objektívne okolnosti predlžujúce dĺžku napadnutého konania (napr. novelizácia trestných kódexov a s tým súvisiace procesné úkony, resp. nesúhlas obžalovaných so zmenou zloženia senátu) ústavný súd v súvislosti s novelizáciou právnych predpisov pravidelne opakuje, že akékoľvek prípadné systémové nedostatky nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno oslabiť poukazom na ne (IV. ÚS 76/07, I. ÚS 294/2016, III. ÚS 583/2016).

29. Napokon predmetom prieskumu ústavného súdu bol aj postup krajského súdu v odvolacom konaní, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 4To/90/2020, ktorý sťažovateľ rovnako namietal, pričom konštatuje, že postup krajského súdu nebol poznačený nečinnosťou, resp. neefektívnosťou, ktorá by mala v kontexte dĺžky konania ako celku za následok vznik zbytočných prietáhov zo strany krajského súdu. Dĺžka odvolacieho konania vedeného pod sp. zn. 4To/90/2020 predstavovala 18 mesiacov, pričom ju ústavný súd vyhodnotil ako súladnú s obsahom práv, ktorých porušenie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal. Z uvedeného dôvodu ústavný súd uvedenej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

30. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorý vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

31. Podľa čl. 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

32. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 14 000 eur zo strany mestského súdu a 3 000 eur zo strany krajského súdu, ktorého výšku

odôvodnil tým, že sa nachádza v stave permanentnej právnej neistoty, ktorá mu znemožňuje normálne fungovanie v osobnom, rodinnom a profesionálnom živote. Dlhodobé trestné stíhanie vážne poškodzuje jeho fyzické zdravie v dôsledku chronického stresu a vyčerpania, rovnako tak aj po finančnej stránke v dôsledku zvýšených nákladov na právne zastupovanie.

33. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovrieť ochranu porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

34. Ústavný súd považoval v okolnostiach danej veci za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške rovnakej ako pri iných spoluobžalovaných v tej istej veci. Priznané finančné zadosťučinenie vo výške 6 000 eur je mestský súd povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 2 výroku nálezu). V prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadosťučinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

35. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 771,68 eur v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v roku 2025 podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma trov konania tak predstavuje sumu 771,68 eur. Priznanú náhradu trov konania je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu